

ЛЮБОВ
НА
теория
АЛИ ХЕЙЗЪЛУУД

Превод от английски език Йоана Гацова

Уо

ЕГМОНТ

У

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.
Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея
могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Love, Theoretically*

Copyright © 2023 by Ali Hazelwood

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in
any form. This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of
Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

All rights reserved.

Превод Йоана Гацова

Редактор Радка Бояджиева

Коректор Милена Александрова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София, 2023

Тираж: 3000 бр.

ISBN 978-954-27-3069-9

На всички мои читатели – от времето, когато бяхме в АО-3, до днес. Адам и Олив идват на гости в тази книга специално заради вас

ПРОЛОГ

В ТЕЧЕНИЕ НА ЖИВОТА СИ СЪМ ИЗПИТВАЛА СЪЖаление, срам, може би даже малко агония. Но нищо, абсолютно нищо не можеше да се сравни с унижението да се озова в една от кабинките на тоалетната, притиснатата към непоносимия по-голям брат на човека, с когото лъжа, че излизам от шест месеца насам.

Рекордно, достойно за почетно отличие падение. Особено като се добави и фактът, че *Джак Смит* беше онзи, който спасяваше *мен*. Когато ме вдигна за кръста, за да ме премести в тясното пространство – с такава лекота, като че ли гравитация не съществува – ми беше трудно да преценя кое е по-зле: фактът, че ръцете му бяха единственото, което ми пречеше да се сринат като пясъчен замък, или отвратително дълбоката признателност, която изпитах към него.

– Успокой се, Елзи – каза той и усетих гръха му на бузата си.

Гласът му беше рязък както винаги, но и по някаква необяснима причина – успокояващ. Беше близо до мен – прекалено близо. Аз бях близо до него – прекалено близо. И същевременно *съвсем не* – достатъчно близо? Копнеех за

сладката забрава на смъртта.

– И спри да шаваш.

– Не шавам – заявих аз, неспособна да спра да мърдам нервно.

Но секунда по-късно просто се предадох. Затворих очи. Отпуснах се на гърдите му. Ароматът му изпълни ноздрите ми – котва, която ми помагаше да запазя здравия си разум посред бурята. И се запитах кое точно от милионите глупашки решения, които бях взела до този момент, ме беше докарало дотук.

1

ВЪЛНИ И ЧАСТИЦИ

Двадесет и четири часа по-рано

ВПРОДЪЛЖЕНИЕ НА ЦЕЛИ ТРИ ГОДИНИ, ОТ шест до осми клас включително, костюм за Хелоуин ми беше корпускулярно-вълновият дуализъм.

Направих го с маркер – изрисувах купичка кръгчета и линии с форма на зигзаг по една от белите ризи на татко, която спасих от кофата за боклук. Сега, като се замисля, си давам сметка, че крайният резултат изглеждаше така импровизирано, че дори учителката ни по физика не успя да познае какво представлява. Но няхах нищо против. Вървях из коридорите в училище и гласът на Бил Най* ме следваше навсякъде – сякаш чувах в главата си прекрасното му обяснение как светлината може да бъде две различни неща едновременно в зависимост от онова, което другите искат да видят: частица и вълна.

Тази мисъл ми се струваше страхотна. И ме накара да се зачудя дали не беше възможно и аз да съдържам в себе си

* Известен американски инженер и водач на научнопопулярни предавания. – Бел. прев.

две... не, цяло множество Елзита. Можех да направя всяка от тях уникална, специална и приспособена към точно определена личност. Така щях да мога да дам на всички онова, което искаха, от което се нуждаеха, за което копнееха – а в замяна на това на тях щеше да им пука за мен.

Лесно като теорията на относителността.

Интересно как кариерите ми на физик и професионален изпълнител на човешки очаквания започнаха горе-долу по едно и също време. Мога да свържа съвсем ясно първия път, когато срещнах понятието „физика“, с мястото, на което работех. И с *двете* места всъщност. Онова през деня, на което печелех дребни пари, като разработвах физични теоризи, които да обяснят защо малките молекули се струпват на групички като клюкарки по време на обедна почивка. И второто, на което...

Е, второто, на което се преструвах на друг човек, поне ми осигуряваше добра заплата.

– Чичо Пол пак ще се опита да ни убеди да направим тройка – каза Грег и ме погледна извинително с меките си кафяви очи.

Не се поколебах. Не изгадох раздражението си. Не потреперих от отвращение при мисълта за гъха на чичо Пол, който вонеше на отворена улична шахта, или за мазната му, рядка коса, която ми напомняше на интимни косми.

Добре де, може и да потреперих малко. Но се постарях да го прикрия с усмивка и едно делово:

– Ясно.

– Освен това – продължи той, като прокара пръсти през рошавите си къдрици, – тамко разви тежка лактозна нетолерантност, но отказва да спре да яде млечни продукти. Така че е възможно да се стигне до...

– Гастроентерологични събития.

Разбираемо. И аз не бих се съгласила лесно да се лиша от сиренето.

– А братовчедка ми Иззи... Често се случва да стигне до физическа саморазправа с хората, посмели да оспорят мнението ѝ относно литературните качества на поредицата „Здрач“.

Наострих уши.

– „За“ или „против“ е?

– Против – отвърна Грег мрачно.

Обичах „Здрач“ даже повече от суренето, но щях да пропусна любимата си лекция на тема „Алис и Бела просто трябваше да се гаджосат и да зарежат ония кретени“.

Но завинаги ще си остана отбор „Белис“.

– Ясно.

– Съжалявам, Елзи. Баба става на деветдесет. Ще се изсипе цялата рода – въздъхна Грег, а дъхът му се издигна на бяло облаче сред мразовития въздух на бостънския януари. – Мама ще бъде по-ужасна от всякога.

– Не се тревожи.

Натиснах копчето на входната врата на бабата на Грег, която живее в една от високите, тесни къщи на калкан, типични за Бостън, и му отпратих най-окуражителната си усмивка. Наел ме беше да се преструвам на негово гадже, така че щеше да получи именно онази Елзи, която искаше да бъде: готова хем да го поощри, хем да му се поскара леко, ако е необходимо. Като строга господарка, която още не е извадила камшика – но си го носи за всеки случай.

– Помниш ли сигнала за „Време е да се омитаме“?

– Да те опция по лакътя два пъти.

– Аз ще кажа, че ми е станало лошо, и изчезваме. А ако има предложение за тройка, ще намекна по възможно най-ясен начин, че имам гонорей.

– Това не би възпряло чичо Пол.

– Генитален херпес?

– Хмм. Може би? – отвърна Грег и разтри слепоочия. – Единственото хубаво нещо в цялата работа е, че ще дой-

ге и брат ми.

Сковах се напрегнато.

– Джак ли?

– Да.

Тъп въпрос. Грег нямаше други братя.

– Нали каза, че няма да успее?

– Работната му вечеря била отложена.

Простенах наум.

– Какво?

По дяволите! Простенала бях на глас.

– Нищо – казах аз, ухилих се и го стиснах леко над лакътя през дебелото палто. Грег Смит беше любимият ми клиент и бях решена да го опазя невредим до края на тази вечер. – Остави на мен да се тревожа за семейството ти, става ли? Нали за това ми плащаш?

Така си беше. И не минаваше ден, без да изпитам благодарност, че никога не ми се налага да му напомням. Мнозина от клиентите ми пускаха къде завоалирани, къде не толкова завоалирани въпроси дали не предлагам и някакъв друг тип услуги – макар че условията на „Фали“ са посочени съвсем недвусмислено. И все пак понякога се прокашляха деликатно, почесваха се уж замислено по брадичката и питаха:

– А какво точно е включено в таксата за... фалшиво гадже?

Често се изкушавах да погубя очи и да ги сритам в чатала, но полагах усилия да не се обиждам, а да се усмихна мило и да отговоря:

– Не и секс.

Нека отговоря отсега и на обичайните последващи въпроси: не и целувки, мръсни приказки, събличане, нито пък задоволяване с уста, ръце, крака и каквито там други възможности им предлагаше въображението, за които нямах представа. Не им позволявах да пишкат върху мен или да гаят ходилата ми любовно, нито осигурявах – или разре-

шавах – оргазми в непосредствена близост до мен.

Не че в това би имало нещо лошо: и това си е занаят и хората, които се занимават с него, заслужават не по-малко уважение от балерините, пожарникарите и банкерите. Но когато защитавах докторантура по теоретична физика в Североизточния университет преди десет месеца, предполагах, че сега ще съм си намерила академичен пост с разумно заплащане. И ни най-малко не подозирах, че ще си плащам сметките за вода, като помагам на разни мъже да се преструват, че имат някакъв романтичен живот. А ето че се вживявах в ролята на фалшиво гадже само и само, за да успея да си погася месечната вноска на заема, който трябва да взема, за да си плащам семестриалните такси.

Не ми се ще да ви помрачавам ентузиазма, но започвах да подозирам, че животът често не се нарежда така, както искаш. Неизбежна загуба на вяра: рано или късно така ти се отразяват непрекъснатите молби да помагаш на някой клиент да се покаже като чаровно, приспособено и емоционално адекватно човешко същество, способно да поддържа поне средно дълга връзка с друго горе-долу адекватно човешко същество... Е, зависи. Никога не бях питала Грег защо Керълин Смит е толкова вманиачена в мисълта, че тридесетгодишният ѝ син трябва да си има половинка. Ако се съдеше по откъслечните разговори, които ми помагаша да си изградя представа за микрокосмоса на тяхното семейство, подозирах, че има нещо общо със значителното наследство и разпределението му след смъртта на матриарха на рода – както и с вярата, че ако Грег успее да ѝ осигури първото правнуче, тази матриарх би била по-склонна да му остави... някоя обсипана с диаманти лейка, която се предава от поколение на поколение, може би?

Богаташи. И те са хора досущ като нас, нали така?

Но дори любопитната майка на Грег беше за предпочитане пред брат му, когото гледах да избягвам по ред причи-

ни, за които не желаех да размишлявам. Откровено казано, отгърнах си, като разбрах, че тя щеше да бъде моята мишена. Това означаваше, че след като вратата на имение „Смит“ се откряна, можех да се съсредоточа изцяло върху нея: хладната жена със сърце от пластмаса, която някак успя да целуне въздуха на педя от лицата ни, да оправи критично косата на Грег и да бутне две пълни с вино чаши в ръцете ни едновременно.

– Как е във финансовия сектор, Грегъри? – попита тя сина си.

Грег изгълта половината чаша на един гърх – може би защото вече го бях чувала как ѝ е обяснявал, че не работи във финансовия сектор. Поне четири пъти.

– А ти, Елзи? – продължи тя, без да чака отговор. – Как върви в библиотеката?

В съответствие с правилата на „Фалш“ не давах на клиентите никаква конкретна информация за себе си – нито пълното си име, нито истинската си работа, нито истинското ми мнение относно кориангъра (отличен избор за кулинаруите, обичащи салатата им да има вкус на сапун). И това, в общи линии, беше основната идея на фалшивото гадже. Отначало доста се съмнявах, че някой би си платил за такова нещо в наши дни, когато съществуваха Тиндър и Порнхъб, и още по-малко, че би платил на мен – Елзи Ханауей, царицата на средните стойности. Средна на ръст. Среднотъмна кестенява коса и очи. Средно хубав нос, загник, ходила, крака, гърди. Хубава, да – но по един среден, неопределен начин. Но ето че средностойността ми средност се оказа съвършеното бяло платно. Можех да бъда превърната във всекиго. Като огледало, което отразява само онова, което човек постави пред него. Като топ плат, от който може да бъде скроено по мярка... Е, сигурна съм, че вече схванахте метафората.

Онази Елзи, която Керълин Смит искаше да види, беше

от хората, които използват глагола „летувам“ например – не чак толкова лъскава, че да привлече някой по-вървежен ерген от Грег, и с гостатъчно майчински инстинкт, че да се погрижи за сина, когото тя може би обичаше, но нямаше никакво желание да опознае истински. Библиотекарка в детска библиотека ми се стори отличен избор за фалшива професия. Забавно ми беше да чета онлайн форуми в търсене на чаровни анекдоти, които да представям за мои.

– Днес открих три бебешки бисквитки с формата на рибки в най-запазеното ни копие на „Матилда“ – казах с усмивка.

Е, по-скоро ги откри един потребител от Редит, но както и да е – допълних наум.

– О, ама че забавно – отвърна Керълин, без да се засмее, усмихне или да демонстрира с каквото и да било друг жест, че намира нещо забавно в историята.

После се наведе към ухото ми и започна да шепне така, като че ли синът ѝ, който бе на точно една крачка от нас, няма да ни чуе.

– Толкова се радваме, че си тук, Елзи – каза тя, като явно включи в сметката и бащата на Грег, застанал мълчаливо до нея и дъвчещ кубче френско сирене с отсъстващата усмивка на човек, мислено напуснал собственото си тяло преди двайсетина години. – *Толкова се тревожихме за Грегъри. Но сега, когато е с теб, е по-щастлив от всякога.*

Нима? – помислих си, докато тя продължаваше:

– Грегъри, постарай се да прекараш повечко време с баба си тази вечер. Изи ще прави снимки с полароида, за да ѝ ги остави в края на празненството – постарай се да се виждаш на всичките.

– Ще се погрижа, госпожо Смит – обещах аз, като хванах Грег под ръка.

Точно петнайсет секунди по-късно наруших обещанието си, когато стигнахме в края на лъскавия им коридор.

Грег пресуши остатъка от виното си, открадна си две големи глътки от моето и ми прошепна с изразителна физиономия:

– Ще се видим след десет минути.

След което се заключи в тоалетната.

Засмях се и го оставих на мира. Изпитвах покровителски инстинкт към него – достатъчно силен, че да наруша стандартния протокол на „Фалиш“ и да се съглася на повече от една фалшива среща, достатъчно силен, че да го защитавам от улични обирджии, пирати и огромната му рода. Може би защото първото изречение, което някога ми каза, беше: *Майка ми не спира да ме пита защо нямам гадже*, последвано от колебливо, притеснено обяснение *защо* това няма да се случи скоро – обяснение, което разбрах даже прекалено добре. А може и да беше, защото той винаги изглеждаше така, както се чувствах аз: уморен и затънал до гуша в неща, с които не може да се справи. В една паралелна вселена бихме станали най-добри приятели – щяха да ни сближат неизбежните язви от стрес, напът да направят стомасите ни на решето.

Ориентирах се към кухнята, в която нямаше никого, шумугнах се вътре и изях последните червени глътки, останали в чашата ми, в мивката. Жалко че отидоха нахалост. Трябваше просто да откажа, но това би породило въпроси, а не ми се искаше да обяснявам, че алкохолът е опасен гликемичен терорист и изтощеният ми панкреас никак не се спогажда с...

– Не ти е по вкуса, а?

Подскочих. И писнах. И едва не изпуснах чашата, която сигурно струваше повече от първата ми година в Университета.

Мислех, че съм сама. Не бях ли сама? Бях сама. Но ето че по-големият брат на Грег вече беше в кухнята, облеган на мраморния плот и скръстил ръце пред гърдите си. А онези

негови уникални пъстри очи се бяха втренчили в мен с привичното му непроницаемо изражение. Стоях между него и единствената врата – или не го бях забелязала, или беше успял да изкриви пространство-времето.

Или го бях взела за хладилник. Размерите му се доближаваха до такъв.

– Добре ли си? – попита той.

– Аз... да. Да, съжалявам. Просто... – заекнах, но се насилих да се усмихна. – Здравсти, Джак.

– Здравсти, Елзи.

Произнесе името ми, все едно му е познато. Като че ли беше първата гума, която някога е научил. Като че ли му беше втора природа, а не просто сбор от гласни и съгласни, който почти не се беше налагало да използва до този момент.

Но не се усмихваше, разбира се. Е, усмихваше се – просто не и на *мен*. Когато се озовавахме в едно помещение, се превръщаше във внушително, извисяващо се присъствие, чието любимо занимание очевидно беше съставянето на списък с причините, поради които не заслужавах човек като Грег.

– Не ти ли харесва виното?

– Не е заради това.

Примигнах смутено. На предмишницата му имаше татуировка – крайчецът едва надничаше изпод навития ръкав на ризата му. *Естествено*, че беше по дънки и карирана риза – въпреки че в поканата, която майка му изпрати по имейл, изрично се посочваше, че се изисква полуофициално облекло.

Но той беше Джак Смит. Можеше да прави каквото си поиска. Сигурно си носеше разрешителното, татуирано на някой от нелепо огромните бицепси. Сигурно беше отпечатано на синята четвъртинка на дясното му око – онази, която се открояваше така ярко на фона на кестеновия

цвят на ирисите му.

– Беше чудесно – казах, като успях да се окопотя. – Но имаше муха.

– Нима?

Не ми вярваше. Не знам по какво разбрах – просто го знаех. Освен това знаеше, че аз го знам. Виждах го... Не, *усещях* го. В основата на гръбнака ме погъделичка нещо течено, искрящо и топло. *Внимавай, Елзи* – каза ми то. – *Той ще се обади на полицията да те арестуват за тежки престъпления срещу гроздовия род. Ще прекараш остатъка от живота си в затвора. А той ще идва на посещение веднъж седмично, за да те зяпа през плексигласа и да те кара да се чувстваш неудобно.*

– Изи сигурно те търси – казах аз с надеждата да се отърва от него. – На горния етаж е.

– Знам – отвърна той, без да тръгва към горния етаж.

Просто продължаваше да ме изучава с поглед – внимателен, спокоен, като че ли знаеше някаква моя тайна. Като например факта, че използвам конец за зъби веднъж седмично – най-много. Или че все не можех да схвана какво точно представлява стоковата борса, даже след като прочетох страницата в Уикипедия. Или някоя по-страшна, по-тъмна тайна.

– Гаджето ти тук ли е? – попитах, за да наруша някак тишината.

Веднъж доведе момиче на едно от семейните събирания. Геоложка. Най-красивата жена, която някога бях виждала. Мила. И забавна. Искеше ми се да кажа, че му беше над нивото, но не можех да си кривя душата.

– Не.

Отново се възцари тишина. Още зяпане. Усмяхнах се, за да прикрия как скърцам със зъби.

– От доста време не сме се виждали.

– От Деня на труда.

– А, да. Забравих.

Не бях забравила. Това беше третият път, в който се виждахме – и двата предишни пъти бяха заседнали в съзнанието ми упорито и приятно като парченце спанак, което не мога да измъкна между кътниците си.

Първият беше на вечерята по случай рождения ден на Грег, когато двамата с Джек се здрависахме и той ми кимна отсечено, когато го хванах няколко пъти да ме гледа продължително и изпитателно и когато дочух случайно как питаше Грег: „Къде се запознахте?“, „От колко време излизате?“ и „Сериозна връзка ли е?“ с любопитен, измамно небрежен тон, който изпрати особени тръпки по гръбнака ми.

Добре, значи Джек Смит не ми беше фен. Добре. Хубаво. Все едно.

А после дойде и вторият път. Късно през лятото, на купона по случай Деня на труда край басейна в къщата на семейство Смит, когато не плувах. Защото няма как да скрия инсулиновата помпа в бански костюм.

Не ме е срам, че съм диабетичка. Имах близо две десетилетия да се примиря с действителността на свръхактивната си имунна система, на която явно ѝ беше твърде забавно да унищожава необходими за мен клетки. Обаче реакциите на хората, когато разберат, че трябва да приемам инсулин редовно, могат да бъдат доста непредсказуеми. Когато ми поставиха диагноза (бях на десет и получих припадък във физкултурния салон в училище, който ми спечели жестокия, но не особено оригинален прякор Елзи Треперката), чух как родителите ми разговарят – тих шепот зад завесите около болничното ми легло.

– Не и това! – каза мама. Беше изтощена.

– Знам – каза татко, също толкова уморен. – Явно сме виновни ние. Напът са да изхвърлят Ланс от гимназията за лош успех. Всеки момент очаквам да арестуват Лукас, защото се е сбил с някого на паркинга пред супермаркета. Ес-

мествено е да се окаже, че на единственото ни лесно дете му има нещо.

- Не е виновна тя.
- Разбира се.
- Но ще ни струва скъпо.
- Да.

Не ги обвинявах: брат ми Ланс наистина не успя да върши гимназията (и сега изкарва чудесни пари като електротехник), а Лукас наистина го арестуваха (макар и да стана зад един ресторант за притежание на наркотик, който вече е законен в щата ни). Мама и татко бяха уморени, претоварени. Малко бедни. Надявах се все нещо да се нареди добре, все нещо да се получи лесно – и искрено съжалявах, че това не можах да бъда аз. За да им се реванширам, се опитах да направя здравословните си проблеми – както и всички останали грижи след това – възможно най-лесни за игнориране.

Забелязах, че хората ме харесват повече, ако не им се налага да изразходват емоционална енергия за мен.

Затова и не плувах в басейна, а предпочетох да си лепна една изкуствена усмивка, да седна на едно одеяло и да хапна парче торта. Затова и не пресметнах точно въглехидратите и инсулина, който щеше да ми бъде необходим. Затова и се олюлявах несигурно насам-натам по поляната на голямата вила, надрусана с глюкоза, със замъглено зрение и зверско главоболие, и се опитвах да си спомня къде съм си оставила телефона, за да наглася дозата бързодействащ инсулин, и...

И попаднах на Джак.

По-точно почти в лежащия Джак, защото не го видях и стъпних право на гърдите му, като че ли бяха свръхмасивна черна дупка. Кое не бяха. Е, не бяха черна дупка. Но „свръхмасивни“ не беше далеч от истината.

– Елзи?

Уф. *Неговият глас.*

– Добре ли си?

– Да. Да, но май ще...

Май ще повърна.

Той опря внимателно глан на бузата ми и се вгледа в лицето ми.

– Да повикам ли Грег?

– Няма нуж...

Болката ме проряза като нож.

– Отивам да повикам Грег.

– Не... *Недей* да викаш Грег, моля те.

Той се намръщи.

– Защо?

– Защото...

Защото добрите фалшиви гаджета не изискват грижи. Усмиват се непрекъснато, не изпитват силни негативни чувства нито към кориандъра, нито към каквото и да било и никога, ама никога не те принуждават да си тръгнеш по-рано от купона край басейна.

– Би ли... Трябва да отида в банята и... телефонът ми...

Малко по-късно вече бях в банята, която приличаше повече на луксозна спа зала, с дамската чанта в скута. И много ми се искаше да нямах спомен как съм се озовала там, но в главата ми продължаваше да витае смътен спомен – как силни ръце ме повдигат, как ме носят с такава лекота, сякаш съм птичка, как усещам топъл гръх да ме гали по слепоочието, докато някой ми говори тихо нещо, което вече съм забравила.

И за съжаление, всичко беше готам. Постара ли се Джак да ми помогне и да бъде внимателен с мен? Да. Повярва ли на извинението, което скалъпих впоследствие, че не съм искала да притеснявам Грег с мигрените си? Като се имаше предвид скептичното му, хладно, настойчиво изражение – едва ли. Може би подозираше, че взимам някакви наркоти-

ци. Може би се опасяваше, че ще съсия благородната кръв на рода Смит с болнавите си гени. И със сигурност вярваше, че брат му може да си намери много по-хубаво гадже.

Но това нямаше значение. Задачата ми не беше Джак, а майка му. Което е хубаво, защото нямам и най-бегла представа Джак каква Елзи иска да бъде.

Което ми се случва за първи път. Превърнала съм се в същински професионалист в разчитането на негласни и несъзнателни сигнали, но Джак – в него не мога да доловя *ничицко*. Не знам коя страна на характера си да подчертая, коя да смекча; какво да прикрия и какво да имитирам; коя от множеството си личности да поднеса в дар пред неговия олтар. Като че ли се опитваше да ме проумее, без да ме промени – а това беше невъзможно. Хората никога не се държаха така – не и с мен.

И затова само се усмихнах възможно най-неутрално, когато ме попита с малко прекалено любопитен тон:

– Как си напоследък, Елзи?

– Както винаги. Супер съм.

Поне този път няма изгледи да припадна върху теб – казах си.

– А ти? Как е на работа? – попитах след това, защото Грег беше споменал, че Джак е учител по физкултура или нещо подобно.

Което не ме изненада, защото има телосложение на човек, който лепи мантри от типа на „Вдигай тежко, живеј леко“ на багажника на колата си и пие протеинови шейкове, докато чете последния брой на „Мускули и фитнес“. Останалите членове на семейство Смит са слаби като вејки и с тъмна коса. А посред тях се откроява той – рус и с плещи, широки като гардероб, една глава по-висок от най-високия си роднина, с мъжествено лице и дълбок глас. Моята теория: някоя преуморена медицинска сестра е объркала бебетата в родилното отделение.

– Как върви семестърът?

Той изхъмка неопределено.

– Не съм удушил никого от учениците си. Все още.

Чувство, изненадващо близко до сърцето ми.

– Идеално, значи.

– Не и за мен.

По дяволите! Кара ме да се усмихвам.

– Защо искаш да ги удушиш?

– Защото хленчат. Защото не си четат конспекта.

Започнали са да правят конспекти за часовете по физ-култура? Моят учител в гимназията очевидно не беше планирал за цялата година нищо, освен да ни креци, затеко не можем да се покатерим до горния край на вџето в салона. Образованието в държавата ни явно напредваше.

– И лџкат.

Преглътнах.

– За какво?

– За много неща – каза той, очите му проблеснаха, а устните му трепнаха леко.

Мускулите на раменете му се раздвижиха под ризата и...

Преди смятах – не, *знаех*, че светлокосите мъже не са привлекателни. Когато влязох в гимназията, всички си падаха по Леголас, но аз бях фенка на Арагорн. Като си правех местове от типа на „От кой дом от „Игра на тронове“ си ти?“, никога не ми се падаше Таргаруен. Агски се дразнех, че сега, докато гледах Джак Смит – с хубавата му челюст, хубавите му трапчинки и хубавите му ръце – го намирах за неоспоримо привлекателен.

Може би просто не биваше да го гледам. Отличен план.

– Извини ме – казах учтиво. – Грег сигурно ме търси.

Обърнах се, преди да е успял да отговори, и веднага се почувствах като че ли съм успяла да се освободя от някаква гравитационна сингулярност.

Слава богу!

Дневната беше на няколко врати и завои разстояние – просторна, но претърпана с хора, и красива въпреки огромното количество морски картини и агресивните кожени мебели. Отделих няколко минути да уверя лелята на Грег, че ще се допитаме до нея, преди да изберем ресторант за сватбата; да се преструвам, че не забелязвам как чичо Пол облизва устни, вперил поглед в мен; да разменя по няколко приятелски реплики с разнообразен асортимент братовчеди относно времето, задръстванията по булевардите и глупавите им идеи за „Здрач“. Рожденичката тъкмо отваряше подаръците си, седнала до камината, и се обърна към една от снахите си:

– Купон за кална баня в спа? Великолепно. Ще се упражнявам за скорошния момент, в който ще ме положат в гроба, а вие всички ще се сбиете за парите ми.

Точно в неин стил. Първия път, когато се запознах с Милисънт Смит, тя положи двете си длани на раменете ми и ми каза:

– Решението да имам деца беше най-голямата грешка в целия ми живот.

Най-големият ѝ син стоеше точно до нея. Още не можех да преценя дали е злобна вещица, или просто е неволно жестока. Така или иначе обаче тя ми беше любимият образ от целия им род.

Продължих нататък с усмивка и спрях до таблата за Го в ъгъла на стаята, която явно беше зарязана по средата на някаква игра. Забелязах я още по време на първото си посещение тук – дървени квадратчета и порцеланови камъчета, които никак не пасваха на интериора в морски стил. Грег тъкмо си говореше с баща си и се зачудих дали ще може да си тръгнем скоро. Оставам ми още трийсет и три есета на тема „Вибрации, вълни и оптика“ за проверяване, което със сигурност щеше да ме докара до мечти за скоропостижна смърт. И един изпит по основи на ма-

териалознанието, който да съставя. И разбира се, интервю за работа, за което да се подготвя. Искам... Не, *трябва* да го закова. Няма място за грешки, защото това е единственото ми възможно спасение от вечерите, пълни с фалшиви срещи, и дните, пълни с имейл кореспонденция с някой студент с адрес примерно `sexxxu.chad.420@hotmail.com` относно глушеновата алергия на чинчилата му и дали тя е подходящо извинение да пропусне теста по „Основи на физиката“ в средата на семестъра. Трябва да упражня евентуалния си разговор с интервюиращия поне единайсет пъти – броят на всички измерения според М-теорията, струнната теория...

– Играеш ли?

Сепнах се и подскочих. *Отново*. Джак беше застанал от другата страна на гъската за го, вперил в мен зорки очи. Всичките му рогнини бяха тук – защо си губеше ценното време, което можеше да прекара със семейството си, за да тормози фалшивото гадже на брат си?

– Елзи? – повтори името ми той така, като че ли вселената беше създала тази дума специално за него. – Попу-тах дали играеш.

Май беше развеселен. Направо не можех да го понасям.

– О! Ами, малко – казах аз, което беше съвсем меко казано. Играта Го изисква непрекъсната концентрация и е сложна до степен на мъчение, което я прави едно от любимите хобита на много физици. – А ти?

Джак не отговори. Само добави още няколко бели камъчета.

– О, не – поклатих глава аз. – Някой друг вече е започнал игра. Не можем да...

– Нещо против да си с черните?

Да, всъщност. Но преглътнах и се пресегнах колебливо към камъчетата да ги подредя. Гордостта ми беше подела битка с инстинкта ми за оцеляване: нямаше да се пра-

вя на слаб играч само и само да оставя Джак да победи, но нямах представа дали загубата няма да го превърне в огне-дишащ бизон, който да изпенели някоя носеща стена на къщата. Не исках да намеря смъртта си под куп тухли, редом до Джак Смит и обсебения му на тема „тройки“ чичо.

– Как е Грег? – попита той.

– Ето го там, до братовчедка ти – отвърнах разсеяно, докато го наблюдавах как подрежда още камъчета.

Дланите му бяха направо абсурдно огромни. Но и някак изящни – в което няма никаква логика. И още нещо, в което няма никаква логика: има два стола, но нито един от двамата ни не сяда.

– Но *как* е той?

Ако се съди по скромния ми опит, братята и сестрите в най-добрия случай се понасят, а в най-лошия лепят дъвка в нечия коса. (В моята. *Моята* коса.) Джак и Грег обаче са си близки – по напълно непроницаеми за мен причини, като се има предвид фактът, че Грег е като симпатично природно бедствие в човешки облик, а Джак... Е, още не бях сигурна какво точно представлява Джак. Има известна доза „лошо момче“, малко загадка, щегър черпак увереност. И въпреки това – намек за глад, за нещо необузвано и неподправено. Но най-вече изглежда готин. Даже прекалено готин, че да бъде готин. Като че ли е бил момче, пропуснало бала в гимназията, за да иде на някоя изложба на модерни скулптури, но пак е бил избран за крал на випуска.

Изглежда резервиран. Равнодушен. Със самочувствие, което очевидно не е просто преструвка. И чар – макар и някак неуловим, труден за опознаване.

Явно обича Грег. И Грег – него. Със собствените си уши го чух как казва, че Джак му е „най-добър приятел“, че е човек, на когото може „да се има доверие“. А аз го изслушах, без да изтъквам, че няма как да има чак толкова доверие на най-добрия си приятел Джак, защото иначе щеше да му каже ис-

тината за фалшивия си романтичен живот – защото бях фалшиво гадже, което винаги подкрепя приятеля си.

– Грег е добре. Защо питаш?

– Говорих с него онзи ден и ми прозвуча доста изнервен заради Удакър.

Заради... какво? Беше ли това нещо, което се очакваше гаджето на Грег да знае?

– А, да – послъгах аз. – Мъничко.

– Мъничко?

Престорих се на погълната от камъчетата на Го. Не се очертаваше да спечеля с такава лекота, с каквато очаквах.

– Нещата започват да се нареждат.

Всичко се нарежда с времето, нали така?

– Нима?

– О, да – кимвам доволно.

Той също кимва. Не толкова доволно.

– Наистина?

Оказва се, че Джак не е чак толкова зле на Го. Как така не съм го била още?

– Наистина.

– Мислех, че Удакър е само след два дни. Предполагах, че на Грег никак не му е леко.

Започвах да се напругам. Може би трябваше да разпитам Грег по-подробно за нещата, за които сигурно ще стане дума.

– Я ми припомни, Елзи – каза той, като направи малка крачка към дъската и се извиси над мен, гигантски като гигантски гигант. Но аз не бях ниска. И *отказвах* да ме принуждават да се чувствам ниска. – Какво точно беше Удакър?

По дяволите!

– Е... – казах аз, като се постарях да си придам развеселено изражение. – Удакър си е Удакър, естествено!

Джак ме изгледа остро, като че ли ме предупреждаваше

да не си изгряя изрички с него.

– Но това всъщност не е отговор, нали?

– Ами, Удакър е... – проточих аз, като се прокашлях леко. – Онова нещо, по което Грег работи в момента.

Всичко, което знаех за професията на Грег, беше, че се занимава с обработка на данни.

– Не съм сигурна за подробностите. Сложни научни работи.

Усмихнах се безгрижно, като че ли не прекарвах всеки божи ден в изграждане на сложни математически модели, с които да се придвижва една крачка по-близо до истината за произхода на вселената. Направо ме заболя сърцето.

– „Сложни научни работи“ – повтори Джак, втренчил поглед в мен, като че ли се опитваше да ми обели кожата с очакването да открие изгнил банан под нея.

– Аха. Хора като нас надали биха го разбрали.

Той се намръщи.

– „Хора като нас“.

– Е, да. Нали разбираш – отвърнах на погледа му и оставих друго камъче на дъската. – Разни големи числа и сложни...

Затворих уста рязко. Трябва да се бяхме пресегнали към едно и също квадратче. Пръстите ми докоснаха ръката на Джак и по кожата ми плъзнаха необясними, наелектризиращи искрици. Изчаках го да дръпне ръка, но той не го направи. Макар че беше *мой* ред. Не беше ли *мой* ред? Сигурна бях, че...

– Ти да видиш. Равни.

Дръпнах ръка като опарена. Милисът беше застанала до мен, забила поглед в дъската. Обърнах пак глава към играта и едва не ахнах, защото... беше права.

Току-що едва не ометох пода с Джак Смит на Го.

– Достатъчно отдавна не се беше случвало Джак да не спечели игра – отбеляза Милисът с доволна усмивка.

Доста отдавна не се беше случвало аз да не спечеля игра, помислих си. Какво, по дяволите, ставаше тук? Вдигнах поглед към Джак, който продължаваше да се мръщи, продължаваше да ме зяпа, продължаваше да ме съди мълчаливо. Мозъкът ми сякаш изключи. Паникьосах се и избълвах първото, което ми дойде наум.

– В играта Го има повече възможни съчетания, отколкото атоми в познатата ни вселена.

Насмешливо сумтене.

– Един човек не е спрял да ми повтаря същото, откакто спря да носи памперси – заяви Милисънт, като хвърли хитър поглед на Джак.

Който продължаваше. Да. Ме. Гледа.

– От вас двамата ще излезе чудесна двойка. Макар че ще е по-добре да я накараш да подпише предбрачен договор, мичък.

Отначало дори не проумях какви ги говори. А после станах цялата червена като рак.

– О, не. Госпожо Смит, аз съм... Аз излизам с Грег. *Другия* ви внук.

– Сигурна ли си?

Какво?

– Дали съм... Да. Разбира се.

– На мен не ми изглежда така – каза тя, като сви рамене. – Но пък какво ли разбирам аз? Вече съм 90-годишна вкаменелост, на която ѝ остава само да я топнат да се позабавлява в калта.

Изпратих я с поглед, докато се отдалечаваше с бавни крачки към масата с ордъврите. После се обърнах към Джак и се засмях нервно.

– Уха. Това беше...

Той *продължаваше* да зяпа. Мен. С каменно изражение. Настоятелно. Хетерохромично. Като че ли съм нещо интересно, много интересно, много, *много* интересно. Отво-

рих уста да го попитам какво става. Да предложи още една игра – и още една, докато не успея да го победя безапелационно. Да го помоля да престане да брои порите на носа ми. И тъкмо тогава...

– Усмивка!

Завъртях бързо глава, а светкавицата от полароида на Изи ме заслепи.

– ГОДИШНИНАТА НА РОДИТЕЛИТЕ МИ ИДНИЯ МЕСЕЦ ще бъде последното тържество, на което ще те заведа – каза Грег, след като включи десния мигач и зави към паркинга на блока ми. – След това ще кажа на мама, че си ме зарязала. Аз съм те умолявал да не го правиш. Пял съм ти серенади. Купувал съм ти плюшени играчки, по-високи от мен самия, и всичко това – напразно.

Кимнах съчувствено.

– Направо си съкрушен. Така неутешим, че и през ум не ти минава да си намериш друго гадже.

– Току-виж се наложило да си направя специален плейлист от сърцераздирателни песни на Марая Кери.

– Или грастично различна прическа. С руси кичурчета.

Той направи гримаса. Засмях се, изчаках да спре колата и се облегнах леко на вратата, за да се вгледам в красивия му профил на фона на жълтата светлина.

– Кажу ми, че съм ти изневерила с доставчика на пица. Така ще имаш пълното право да се цупиш още по-дълго.

– Гениално.

Замълчахме, а аз се замислих за положението, в което се намираше той. За причината, поради която се нуждаеше от фалшиво гадже. За нещата, които се чувстваше по-спокоен да сподели с мен, с една непозната, отколкото със собственото си семейство. И за това, колко си приличахме.

– След като приключим, ако имаш нужда... ако искаш да

поговорим с някого. С приятел. С удоволствие...

Усмивката му беше искрена.

– Благодаря, Елзи.

Едва бях успяла да сляза от колата, но се завъртях пак към него. Ледът изхрущя под тока на ботуша ми.

– А, Грег.

– Да?

– Какво е Удакър?

Той простена и облегна глава назад.

– Някакъв курорт за мълчалива медитация, на която шепът ни принуди да се запишем. Заминаваме утре – четири дни без никакъв контакт с околния свят. Никакъв имейл, никакъв Туитър. Идеята му хрумнала, като прочел някаква статия на сайта на „Гууп“*.

Аха!

– Значи няма нищо общо с... разни сложни науки?

Той ме изгледа отчаяно.

– Тъкмо обратното. Защо?

– Ами...

Стиснах клепачи и оставих унижението да впише зъби в мозъка ми.

– Просто питам. Лека нощ, Грег.

Затворих вратата, помахам му омърлушено и си поех дъх така, че мразовитият въздух да изпълни дробовете ми. Северната звезда примигна на небето и си спомних за интервюто за работа, което ми предстоеше утре.

Нямаше значение дали съм се изложила пред достойния за шамар брат на Грег тази вечер. Защото със съвсем мъничка доза късмет можеше да се спася от необходимостта да го виждам повече.

* Популярен американски уебсайт за лайфстайл и пазаруване на марка-та, основана от актрисата Гуинет Полтроу. – Бел. прев.

ЗА АВТОРА

Али Хейзълууд е автор на „Хипотеза за любов“ и „Любов и неврони“ – романи, включени в класацията за бестселъри на „Ню Йорк Таймс“, както и автор на научни статии за мозъчната структура, в които няма любовни сцени и краят невинаги е щастлив. Родена е в Италия, но е живяла в Германия и Япония, преди да се премести в САЩ, за да завърши докторантура по невронаука. Наскоро е отличена с титлата „професор“, което направо я ужасява. Ако не работи, обикновено тича за здраве, яде минитортички или гледа научна фантастика с двата си котешки повелителя (и не толкова котешкия си съпруг).

Уебсайт – AliHazelwood.com

Туитър – [EverSoAli](https://twitter.com/EverSoAli)

Инстаграм – [AliHazelwood](https://www.instagram.com/AliHazelwood)

ТукТок – [AliHazelwood](https://www.tumblr.com/AliHazelwood)

**ПРОЧЕТЕТЕ ОЩЕ
ОТ АЛИ ХЕЙЗЪЛУУД**

**ХИПОТЕЗА ЗА ЛЮБОВ
ЛЮБОВ И НЕВРОНИ**